HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen: Kvindens Ligeberettigelse med Manden.

Fredssagen: Krigs Forebyggelse ved Voldgift.

Arbejdersagen: Lige Ret og Adgang for alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 12. Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

København, den 15. Juni 1889.

II. Aargang. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

Militarismen og Fredsforeningerne.

Af

Anna *.

Naar Militaristerne i et saa fredelskende Land som Danmark kan have saa megen Magt, at de endnu kan staa med Palmen i Hænderne som de eneste sande Fædrelandsvenner, saa har Demokratiet sig selv at takke derfor ved sin planløse og vage Optræden Landet over imod Militarismen og Københavns Befæstning.

Ser man, med hvilken Ihærdighed Højre agiterer, og Fagmænd, med Hr. Kaptejn *Rambusch* i Spidsen, har afholdt Møde paa Møde og forelagt deres Forsvarsplan lige saa omhyggelig for en forstaaende som for en uforstaaende Forsamling, for Kvinder som for Børn, saa maa man i Sandhed beundre dem, saa meget mere som de først skal hidse Folk til en uægte Begejstring og unaturlig Krigsgalskab, hvorimod vi Fredsvenner paa Forhaand har en Forbundsfælle i Folks egen sunde Forstand og fredelige Følelser.

Maa vi ikke gribe i vor egen Barm og ønske, at vi tilnærmelsesvis som de havde taget Kampen op mod Københavns Befæstning Landet over? Saa havde vist næppe Regeringen været saa dristig til at forlange eller bruge Penge dertil. Den vidste ikke, hvor uendelig faa der i Sandhed tror paa Muligheden af et Forsvar, og mener det berettiget for det danske Folk at bygge en Fæstning, der sluger Millioner, som kunde være brugte til Forplejning og Opdragelse af Landets Børn. Nu er det skjult for den, fordi vi tier. —

Det er en underlig Selvmodsigelse af de Folk, som er Fagmænd, og tydelig indser, at Københavns Befæstning er en Ruin for os selv og en Latterlighed i de store Nationers Øjne, at de tier, eller imødegaar kun med en løs Protest. Hvorfor kommer de ikke med positiv Begrundelse? Naar de elske deres Fædreland saa højt, at de vil ofre Livet paa Skansen, kan de saa ikke elske det saa højt, at de vil risikere deres økonomiske Existens for at sige Sandheden, medens det er Tid.

Men vi, som ikke kan have denne Indsigt i selve Forsvarssagen i Tilfælde af Krig, eller om Udgifter til vort Hærvæsen, vi skal alligevel ikke tie.

Der er nemlig en anden Side af Sagen, hvorom vi har en Mening, og *har Ret til at have en Mening,* og det er den moralske.

Vi Kvinder især, som har haft Lejlighed til paa nært Hold at se, hvilken Mangel og Nød Masser af vore smaa Børn i Samfundet maa lide, vi vil ikke længer tie til det meningsløse i Mændenes Færd, vi, der ser, hvorledes hjemløse Børn kastes af en Pleje og i en anden, fryse, sulte, sparkes, maa undvære Lys, Luft, Leg, Frihed, Klæder og Opdragelse, for saa i deres Ungdom at gaa ud uden Fagdannelse, og skaffe sig selv Erhverv og stilles Fordringer til som store, fornuftige Mennesker. — Ja, hvis vi kunde stille dem op i Københavns Befæstning til at forsvare den og lade sig skyde ned, saa var der dog Methode i Vanvidet; men Krigen kræver kun de udvalgte af Landets Sønner. En Moder ved, at hvis hun har en Søn, sund paa Legeme og Sjæl, som er opfostret med megen Kærlighed og stor Omsorg, saa ved hun ogsaa, at denne hendes Søn, hendes Stolthed, hendes Liv, er værdig til i Krigen at kastes i et Hul som en død Hund, efter at være reven i Stykker af en Kanon-